

OPONENTURA PRO VOJTĚCHA MIŠKOVSKÉHO

Vojtěch Miškovský navrhl bytový dům v rámci regulovaného bloku od Unit architekti v Nových Dvorech na Praze 4. Práce je zpracována v interakci s kolegy, kdy každý řeší svou část již daného urbanizovaného celku. Dům je na Metru.

Domy přilehlé ke stanici metra jsou vždy důležitým signifikantním bodem v rámci města a jeho pohybu v něm. Když se pohybujeme na periferii, ve změti urbanismu, kde není jasnější, širší masterplan a místo nemá ohnisko, platí to dvojnásob. Tato úloha ho nově definováno má, ale stále stojí za to vnímat i širší kontext a vnímat autenticitu místa. Figura bloku jednoznačně reaguje na to, že chce být jakýmsi majákem v rámci širšího okolí a architektura jednotlivých domů by mohla toto dále v detailu rozvinout. Očekával bych, že se skupina řešící architekturu bloku, nebo i sám Vojtěch, jehož úlohu vidím detailněji, chopí úkolu více sebevědomě, unikátně. To mi zde chybí. Artikulace místa. Artikulace domu. Charakter. Civilnost je fajn, ale může to být i past nebo rychlá sázka na jistotu. Proč? Univerzálnost neexistuje. Toto místo snese víc.

Vojto, jsou transparentní balkóny orientované do frekventované Libušské ulice správně? Chceš tam sedět? Lze na nich pobývat? Obědvat? Mám zde pochybnosti. A co ta velikost? A lodžie na vnitroblokové straně je komfortně veliká? Doporučuji si tyto prostory zkusit zařídit nábytkem a jít od malého detailu k velkému a zpět. Bez kompromisů. Pokud to tedy v té ulici má smysl. Nerozumím střednímu „výkusu“ ve fasádě, které vytváří schodiště. V tomto místě a v této situaci? Doporučuji si Libušskou ulici několikrát projet tam a zpět. Dle mého je dům vytržen z kontextu a patří svým charakterem jinam. Vzpomínám na obytné domy na periferii Londýna, Berlína, Paříže, Vidně, Nantes. Na jejich lehkost a svobodu.

Vojtův civilní (až bych řekl „devadesátkový“) charakter domu se v hloubi práce projevuje i ve vnitřních prostorách domu i jednotlivých bytů. Doporučuji více pracovat s přirozeným prosvětlením a s napětím i propojováním prostorů vůči sobě navzájem, jako jsou např. vnitřní tmavé chodby v bytech v kontaktu s obývacími a kuchyněmi. Přemýšlet nad dveřmi a jejich dimenzemi. Co by to např. udělalo dát jídelnu k oknu?

Byty jsou dispozičně v zásadě dobře řešené, ale dle mého vnímání tomu chybí architektova otevřená hlava, jak prostor více uvolňovat ze statických bytovkových (dávno přežitých) dispozic a nabízet novou, lepší obytnou kvalitu.

Obecně bych doporučil prostudovat si do hloubi kvalitní bytové domy. Švýcarské či rakouské bytovky a jejich dispozice, nebo soudobé rekonstrukce starých bytů. Vnímat v sobě možnosti kam je možné kvalitu obytného prostoru, komfortu i standardu posunout. Některá témata ze „studie“ mohla „bakalářka“ zrevidovat, posunout. S odstupem.

Technická i technologická část projektu je zpracovaná velmi dobře a krom některých drobných much jako jsou přehozené kóty u dveří, je vše zpracováno s určitou „samozřejmostí“ a jistotou. Ještě jednu otázku mám k tomu, proč tento jediný dům nemá využito ze 100% suterénního podlaží v úrovni sklepů, stejně jako je tomu i u ostatních domů v rámci bloku. Škoda již vynaložených peněz.

Část „interiér“ se soustřeďuje „suše“ pouze na výrobky, základní materiály a barvy. Neukazuje prostor ve smyslu toho, jak se v něm žije. TO, o čem to celé je. Neprodává to. Chybí mi pozvání. Nepodceňoval bych.

Pro někoho to bude DOMOV. Láska.

Navrhuji B a přeji vše dobré.

14. 6. V Dačicích

S pozdravem

Martin Kožnar